

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 376/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť B. J., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. N., D., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob/177/2010 z 21. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. J. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2011 doručená sťažnosť B. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 13 Cob/177/2010 z 21. októbra 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ alebo „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 21. októbra 2008 bol podaním žaloby začatý Okresným súdom Námestovo (ďalej len „okresný súd“) súdny spor, v ktorom sa žalobca Ing. R. M. domáhal voči sťažovateľovi zaplata sumy 304 461,50 Sk s príslušenstvom. Dňa 13. novembra 2008 vydal okresný súd platobný rozkaz č. k. 2 Rob/13/2008-9, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný na zaplata sumy spolu s príslušenstvom. Dňa 15. decembra 2008 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti uvedenému platobnému rozkazu odpor, ale iba do sumy 70 924 Sk, ktorú však v lehote na podanie odporu žalobcovi uhradil.

Podľa sťažovateľa bola podstatou uvedeného sporu *„ústna zmluva medzi žalobcom a sťažovateľom, ktorou sa žalobca zaviazal pre sťažovateľa zabezpečiť vykonanie stavebných prác na stavbe likvidácia skládky pri B. a to prostredníctvom ním zabezpečených pracovníkov, ktoré riadil ich majster – R. P. Uvedené stavebné práce boli hradené investorom – spoločnosťou S... a. s. a to na základe sťažovateľom vystavených faktúr, pričom tieto faktúry (celkovo 9 faktúr v celkovej hodnote 1.283.093,- Sk) zahŕňali jednak položené metre štvorcové a súčasne aj odpracované hodiny. A práve metre štvorcové boli podstatné pre predmetný spor, nakoľko medzi žalobcom a sťažovateľom bola dohoda, že pri uvedených prácach, ktoré boli hradené zo strany investora za bežný 1 m², bola dohodnutá pre žalobcu a sťažovateľa provízia vo výške 100,- Sk z tejto fakturácie, ktorá sa medzi nich mala deliť v pomere 50 % : 50 %, čiže pre každého 50,- Sk.“*

Okresný súd po vykonanom dokazovaní rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cb/49/2008-96 z 22. marca 2010, ktorým zaviazal sťažovateľa ako žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7 752,02 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 10 106,27 € od 16. septembra 2008 do 12. decembra 2008 a s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 7 752,02 € od 13. decembra 2008 do zaplata, a to všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalšími výrokmi uvedeného rozsudku vo zvyšku žalobu

žalobcu zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 327,38 € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 2 Cb/49/2008-96 z 22. marca 2010 v odvolaní napadnutej časti.

Sťažovateľ sa sťažnosťou dovoľáva vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zároveň sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Sťažovateľ si taktiež uplatňuje priznanie úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05). Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných veciach (vrátane obchodných sporov) patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy

všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s jeho posúdením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé, prípadne popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, a tiež v tom prípade, ak sú dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, zjavne jednostranné alebo sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom na zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno vidieť medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či napadnutý rozsudok krajského súdu možno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu č. k. 2 Cb/49/2008-96 z 22. marca 2010, a preto sa v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v zásade obmedzil len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd pripomína svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je možnosť odvolacieho súdu uvedenú v § 219 ods. 2 OSP obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia vždy potrebné v záujme ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy) aplikovať aj vo svetle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (I. ÚS 342/2010, IV. ÚS 229/2010)]. Judikatúra ústavného súdu a ESLP

nevyžaduje, aby bola v odôvodnení rozhodnutia daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za „arbitrárny, resp. za nie dostatočne zdôvodnený, nakoľko krajský súd popri jednoznačnom právnom závere dospel bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru, a súčasne že krajský súd svoj právny záver nezdôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy“.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho námietkou, ktorú uviedol v odvolaní a ktorú považuje za dôležitú a ťažiskovú pre rozhodovanie vo veci, pričom v sťažnosti uvádza, že krajský súd sa „nevysporiadal s názorom sťažovateľa, že pre toto konanie (pred všeobecným súdom, pozn.) sú podstatné faktúry vystavované sťažovateľom investorovi (spoločnosti S...), z ktorých zásadným je počet fakturovaných metrov štvorcových, nakoľko vo vzťahu ku tejto argumentácii (obrane) sťažovateľa iba uviedol, že rozhodným bol práve základný vzťah medzi žalobcom a žalovaným. V podstate tak zo strany krajského súdu došlo k protichodnému právnomu záveru, kde na jednej strane považoval vzťah (sťažovateľa, pozn.) so spoločnosťou S... za podstatný a následne sa týmto vzťahom ani na námietku sťažovateľa nezaoberal.“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že „Pokiaľ za takejto situácie krajský súd v napadnutom rozsudku prakticky vôbec neodpovedal na túto odvolaciu námietku sťažovateľa, treba absenciu argumentácie v tomto smere považovať za prejav arbitrárnosti.“. Tento rozdiel vo fakturovaných údajoch mal viesť podľa sťažovateľa k nesprávne určenej výške jeho záväzku voči žalobcovi, a tým aj k nesprávnomu rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v časti, ktorá sa vzťahuje na uvedenú námietku sťažovateľa, sa poukazuje na to, že krajský súd „Len na zdôraznenie správnosti napadnutých výrokov I. a III. rozsudku okresného súdu považuje za potrebné uviesť, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol obchodno-právnym vzťahom vzhľadom k postaveniu subjektov ako subjektov podnikateľských. Určujúcim bol založený zmluvný vzťah žalobcu

a žalovaného, vymedzujúci vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán a to zmluva o dielo, ktorou sa žalobca zaviazal žalovanému dodať stavebné práce na stavbe likvidácia skládky pri B., s dohodnutým spôsobom určenia ceny, a to pri prácach hradených za bežný m² s dohodnutou províziou 100,- Sk, ktorá sa delila medzi žalobcu a žalovaného po 50 %, t. z. po 50,- Sk/m² pre každého a prác vykonávaných v časovej mzde podľa dohody s pracovníkmi, ktorí tieto práce vykonávali. Ďalej medzi účastníkmi nebolo sporné, že práce, ktoré vykonával žalobca ako zhotoviteľ, vykonával prostredníctvom osoby, a to podnikateľa p. R. P. ako subdodávateľa. Rozsah vykonávaných prác, od ktorého sa odvíjal i vznik nároku na zaplatenie ceny prác určenej zmluvne dojednaným spôsobom, bol dojednaním účastníkov stanovený množstvom vykonaných a odsúhlasených prác (v úkolovej a časovej mzde), ktoré fakturoval p. P. priamo žalobcovi, resp. žalovanému, ktoré odsúhlasenie vykonávali pracovníci priameho investora spoločnosti S... Tento dojednaný spôsob fungovania zmluvného vzťahu vyplýval z výpovedí účastníkov, pričom svedkovia p. M. K. a p. J. B. (č. l. 93 rub a 94 spisu) zhodne uviedli, že systém vykonaných prác bol taký, že na konci mesiaca sa vykonávalo preberanie a tzv. súpis vykonaných prác...

Napriek preukázanej existencii tzv. štvorstranného právneho vzťahu žalobca – objednávateľ, žalovaný – zhotoviteľ, R. P. – subdodávateľ žalovaného, S... – hlavný investor (objedávateľ), však krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť tú skutočnosť, že základom uplatneného nároku žalobcu, ktorý bol prvostupňovým a následne v rámci podaného odvolania žalovaným i vyhodnocovaný krajským súdom, bol právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, i keď odvislý od zmluvných vzťahov so spoločnosťou S... a p. R. P. Práve založený zmluvný vzťah bol určujúcim a nevyhnutným pre posúdenie uplatneného peňažného nároku na zaplatenie faktúry č. 08/2008 zo dňa 6. 8. 2008, splatnej dňa 15. 9. 2008...

Vo vzťahu k obrane žalovaného, ktorý poukazoval na zistené rozdiely medzi plnením základného investora S... žalovanému (č. l. 31 spisu) a vykonaným plnením žalovaného voči žalobcovi vo väzbe na žalobou uplatnený nárok, zvýrazňuje krajský súd, že rozhodným pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu vo väzbe na žalovaným vznesenú obranu, bol práve základný vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Nepochybne obidvaja účastníci zmluvného vzťahu sú v postavení podnikateľov, majú rovné postavenie, z ktorého nemožno vyvodzovať rozdielne následky právnych úkonov v rovine nesenia podnikateľských rizík, v danom

prípade tak u žalobcu, ako i žalovaného vo vzťahu k svojim zmluvným partnerom. Je potrebné zdôrazniť a poukázať na odbornú starostlivosť vyžadovanú pri podnikaní oboch zúčastnených strán i na samotné konanie účastníkov zmluvného vzťahu, keď bol žalobcom tvrdený a namietaný rozdiel medzi plnením voči žalovanému a plnením základného investora voči žalobcovi (č. l. 31 spisu). V tejto súvislosti poukazuje krajský súd i na ust. § 43 Občianskeho zákonníka aplikovateľného cez ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka i pre obchodno-právne vzťahy, podľa znenia ktorého účastníci sú povinní dbať, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov. Pokiaľ žalobca a žalovaný v rámci svojho uzavretého obchodno-právneho vzťahu nepostupovali tým spôsobom, aby odstránili všetko, čo pri úprave ich základného zmluvného vzťahu zmluvy o dielo vo väzbe na sekundárne zmluvné vzťahy mohlo dôjsť k rozporu, v tom prípade bolo potrebné v rámci konania o žalobe žalobcu a v rámci odvolacieho konania vyvolaného podaním odvolania žalovaného vychádzať len z tých skutkových zistení preukázaných pred súdom prvého a následne i odvolacieho súdu... V podrobnostiach krajský súd odkazuje na závery rozhodnutia okresného súdu.“.

Podľa ústavného súdu dal krajský súd na uvedenú námietku sťažovateľa výslovnú odpoveď spôsobom, ktorý možno považovať za ústavne konformný. Krajský súd aj okresný súd identifikovali v riešenom prípade viacstranný právny vzťah, resp. viacero právnych vzťahov určených „dodávateľským reťazcom“. Ústavný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu nenachádza sťažovateľom namietanú protichodnosť v právnom závere, keďže názor krajského súdu o tom, že právne vzťahy sú od seba závislé (tzv. dodávateľský reťazec), neznamená, že obsah jedného (medzi sťažovateľom a investorom) musí nevyhnutne a bezo zmeny ovplyvňovať obsah iného právneho vzťahu (medzi sťažovateľom a žalobcom v pôvodnom konaní). Krajský súd považoval za určujúci právny vzťah založený ústne uzatvorenou zmluvou o dielo medzi sťažovateľom a žalobcom, vymedzujúci vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán (zmluva o dielo) a vychádzal z údajov relevantných práve na tento vzťah. Námietka sťažovateľa podľa ústavného súdu neobstojí ani v rámci predbežného prerokovania sťažnosti, keďže napadnuté rozhodnutie nejaví v danej veci žiadne znaky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti.

Sťažovateľ ďalej namietal, že „krajský súd rozhodol v extrémnom rozpore s obsahom súdneho spisu, nakoľko uviedol, že žalobca síce potvrdil existenciu základnej dohody o vyplácaní p. P. raz žalobcom a raz žalovaným, avšak namietal vykonanie priameho pokynu na vyplatenie faktúry č. 10/08 p. P. žalovanému s tvrdením, že sa o výplate dozvedel až následne, pričom opak žalovaný nepreukázal. Táto skutočnosť však zo súdneho spisu vôbec nevyplýva, nakoľko medzi žalobcom a sťažovateľom v tejto súvislosti nebolo sporu, že medzi nimi bola dohoda, že p. R. P. vyplatí žalobca alebo sťažovateľ (viď zápisnica z pojednávania zo dňa 20. 04. 2009 2. a 3. strana) a to bez akejkoľvek nutnosti priameho pokynu žalobcu sťažovateľovi. To znamená, že právo a v podstate povinnosť vyplácať p. R. P. mali ako žalobca, tak aj sťažovateľ (bez nutnosti nejakého pokynu), pričom záviselo od toho, kto mal peniaze a je preto vylúčené, aby žalobca nevedel o tom, že R. P. bol sťažovateľom vyplatený. To ostatne potvrdzuje aj fakt, že to bol sám žalobca, ktorý do súdneho spisu doložil faktúru č. 10/2008a, ktorou R. P. fakturoval sumu 203.500,- Sk sťažovateľovi.

Za daných okolností je uvedená námietka žalobcu o tom, že nedal priamy pokyn sťažovateľovi na vyplatenie faktúry č. 10/2008a pánovi P. irelevantná, navyše keď ju namietal iba účelovo a to až v odvolacom konaní na pojednávaní na krajskom súde. Okrem toho pokiaľ žalobca takúto skutočnosť tvrdil, bol to on, kto by mal tvrdené skutočnosti preukázať, nakoľko ho postihovalo dôkazné bremeno a nie sťažovateľ, ako uviedol krajský súd. Za týchto okolností tak sťažovateľ jednoznačne nesúhlasí s názorom krajského súdu, že bol nutný priamy pokyn žalobcu na vyplatenie faktúry sťažovateľom, nakoľko uvedený záver je v extrémnom rozpore s obsahom súdneho spisu.“.

Sťažovateľ tým nadväzuje na tie časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorých sa uvádza, že „Pokiaľ žalovaný obsah faktúry č. 08/2008 (č. l. 3 spisu) rozporoval v podaní zo dňa 31. 10. 2008 (čl. 13 spisu) a uviedol, že zaplatil p. P. za práce hotovosťou 28. 7. 2008 za mesiac 7/2008, tak krajský súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa, a ani v rámci odvolacieho konania nevykonal žiadny hmotnoprávny a ani procesný úkon v súvislosti s vykonanou úhradou faktúry č. 10/08 v sume 203 500,- Sk p. R. P. (č. l. 44 spisu), z ktorého dôvodu predmetný rozpor nemohol byť predmetom vyhodnocovania tak zo strany okresného a ani odvolacieho súdu

vo vzťahu k oprávnenosti žalovanej faktúry č. 08/2008 (č. l. 3 spisu). Navyiac zvyrazňuje krajský súd, že žalobca síce potvrdil existenciu základnej dohody o vyplácaní p. P. raz žalobcom a raz žalovaným, avšak namietal vykonanie priameho pokynu na vyplatenie faktúry č. 10/08 p. P. žalovanému s tvrdením, že sa o výplate dozvedel až následne, pričom opak žalovaný nepreukázal.“.

Sťažovateľom namietaná skutočnosť, že priamy pokyn žalobcu v pôvodnom konaní na zaplatenie faktúry sťažovateľom nebol potrebný, predstavuje v odôvodnení napadnutého rozsudku iba podpornú a vedľajšiu argumentáciu týkajúcu sa otázky, či mal byť posudzovaný rozpor „predmetom vyhodnocovania tak zo strany okresného (alebo) odvolacieho súdu vo vzťahu k oprávnenosti žalovanej faktúry č. 08/2008“. Krajský súd v napadnutom rozsudku zo sťažovateľom namietanej skutočnosti ani osobitný záver nevyvodil, a táto časť odôvodnenia preto nie je pre posúdenie presvedčivosti jeho záverov týkajúcich sa danej otázky podľa názoru ústavného súdu rozhodujúca. Ústavný súd vzhľadom na to nepovažuje napadnuté rozhodnutie ani v tejto časti za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Ústavný súd poukazujúc najmä na citované časti odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu zastáva názor, že z nich nevyplývajú také závery, ktoré by signalizovali, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napadnutý rozsudok je primeraným spôsobom odôvodnený, a nemožno ho preto považovať za ústavne neakceptovateľný. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Nie je totiž úlohou ústavného súdu do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla

spochybníť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd na preto dospel k záveru, že krajský súd (v spojení s okresným súdom) ústavne konformným spôsobom vec posúdil a odôvodnil a v nadväznosti na to bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Okrem už uvedených námietok však neuviedol žiadne iné okolnosti, ktorými by namietané porušenie tohto základného práva podrobnejšie odôvodnil.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj pri

predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Košiciach 8. septembra 2011